

Full diocesà

13 de setembre del 2015

p4 —Entrevista al vicari episcopal

p5 —Acollida de refugiats a les parròquies del bisbat

**200 anys
mort bisbe
Veyan Mola**

2015

*Una oportunitat
per conèixer
llocs increïbles,
fins ara mai visitables pel
públic en general*

**BIS-
BAT-DE
VIC**

C/ Santa Maria nº1
08500 Vic | 93 883 26 55
bisbatvic@bisbatvic.com
www.bisbatvic.com

Dia de la Catedral i Jornada Diocesana

La invitació personal que el Bisbe fa a participar-hi pren, aquest any, un relleu nou. Es presentarà el projecte Episcopus i, amb ell, aquest dia, s'obren les portes d'espais normalment no visitables, com la sala de Sínodes o la Biblioteca Episcopal. D'una manera amena, en la visita guiada descobrirem un bisbe il·lustrat, Francesc Veyan, que s'anticipa als temps promovent el diàleg de la fe i amb la raó;

atent a les necessitats del moment, en una etapa convulsa de la nostra història... Horari: a les 11, presentació del Pla Diocesà i del projecte Episcopus; a les 12, visita guiada als espais Veyan; a les 14, dinar al Seminari; a les 17,30, l'acte central de la jornada, la Missa a la Catedral de Vic.

Inscripcions: fins el dia 15, a bisbatdevic@bisbatvic.com o 93 883 26 55

«I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: "Vós sou el Messies"

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?.

(50,5-9a)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor.

(Salm 114)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

(2,14-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al

cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

(8,27-35)

«El Senyor Déu
m'ajuda: per això no
em dono per vençut:
per això paro com
una roca la cara i
sé que no quedaré
avergonyit. Tinc al
meu costat el jutge
que em declara
innocent»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

14 dilluns

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nombres 21,4b-9 / Salm 77 /
Joan 3,13-17

15 dimarts

—La Mare de Déu dels Dolors
—Sant Emili, màrtir (*304)
1 Timoteu 3,1-13 / Salm 100/
Joan 19,25-27

16 dimecres

—Sant Corneli, papa (251-253) i sant
Cebrià, bisbe (249-258) màrtirs
1 Timoteu 3,14-16 / Salm 110 /
Lluc 7,31-35

17 dijous

—Sant Robert Bel·larmí, bisbe
—Santa Ariadna, verge. (s.III)
—Dedicació de la catedral de Vic
1 Timoteu 4,12-16 / Salm 110/
Lluc 7,36-50

18 divendres

—St. Josep de Cupertino, (1603-1663)
—Sant Ferriol, màrtir (s.IV)
1 Timoteu 6,2c-12 / Salm 48 /
Lluc 8,1-3

19 dissabte

—Sta. Maria de Cervelló, verge (s.XIII)
—Sant Gener, bisbe i màrtir (s.IV)
1 Timoteu 6,13-16 / Salm 99 /
Lluc 8,4-15

20 diumenge XXV durant l'any / Cicle B

—Sant Andreu Kim Taegon, prevere, i
sant Pau de Chong
—Sant Eustaqui, màrtir (s.II)
Saviesa 2,12,17-20 / Salm 53 /
Jaume 3,16-4,3 / Marc 9,30-37

Pensar com Déu i no pas com els homes

Joan Mir i Tubau, prev.

Qui és Jesús? Una pregunta que hauríem de saber respondre sense deixar res d'important al tinter. L'apòstol Pere respon en nom de tot el grup i la seva resposta va més enllà del que deia la gent; ell reconeix Jesús com el Messies. Però és una resposta que podia portar a malentesos, perquè la gent esperava un Messies triomfant, el «personatge esperat que havia de salvar el poble dels seus enemics en nom de Déu». Per això Jesús ordena els deixebles de callar.

Tot seguit veiem quanta raó tenia Jesús de fer-los callar. Quan Jesús parla de la seva passió, mort i resurrecció, a Pere no li quadren els números, perquè ell participava de la idea d'un Messies triomfant. La severitat del reny de Jesús encara devia desconcertar més el pobre Pere: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.»

Jesús mateix explica, a la gent i als deixebles, què representa ser deixeble del Messies: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi»; «Qui vulgui salvar la seva vida...». En el seguiment de Jesús no hi ha triomfalismes. Al contrari, cal passar per la creu i ser fidel a Déu, fins al final. Es tracta d'adquirir una nova mentalitat: pensar com Déu i no pas com els homes.

La primera lectura ens prepara per a entendre que Jesús és el Servent de Déu, que aguanta tota mena de sofriments i, alhora, manifesta una gran confiança en Déu. En la segona lectura, Jaume ens diu que la fe s'ha de traduir en obres d'amor, sobre tot envers els més necessitats. La fe necessita passar la «prova del nou» de les obres.

La imatge

Imatge de sant Pere Apòstol (1847). Giuseppe de Fabris.
Basílica de Sant Pere del Vaticà.
No n'hi ha prou d'afirmar, com va fer Pere, que Jesús és el Messies. S'ha d'entendre quina mena de messianisme és el seu i adonar-se que reconèixer-lo com a Ungit de Déu comporta un compromís de seguiment exigent. Jesús ho diu a Pere amb paraules dures, i a nosaltres ens adverteix que és el camí de la creu el que mena a la salvació.

Entrevista al vicari episcopal

Pere Oliva (Igalada, 1961)

Quina és la tasca del vicari episcopal?

És un treball de col·laboració. Es tracta d'ajudar el bisbe en el govern de la diòcesi, segons les necessitats i tal com convingui; una manera de col·laborar en el ministeri pastoral del bisbe, d'assistir-lo a l'hora de vetllar per la vida pastoral del bisbat de Vic, essent conscient que aquest és sempre un treball de comunió al servei de l'Església.

Ara bé, cal tenir present que la tasca de cada prevere és també col·laboradora en el marc d'una o diverses comunitats de fidels constituïdes d'una manera estable (*Codi de Dret Canònic*, c. 515) que anomenem parròquies.

Quines són les urgències pastorals de les parròquies?

Bàsicament, evangelitzadora i missionera. L'Església, de fet, ja és, per naturalesa, evangelitzadora. És per a transmetre la vida nova que ens ve pel Crist; dit d'una altra manera, per a portar la Bona Nova de la salvació a tothom. I cal esmerçar temps, instruments i recursos en aquesta tasca comunicativa. Es tracta de remar en sintonia amb el pla de pastoral diocesà. Si el curs passat el lema era «Deixebles missioners», enguany el repte és «Comparteix la teva fe». Tots som corresponsables en la missió; per tant,

hem de tenir la voluntat i el desig de compartir la fe que ens dóna vida.

Què espera l'Església de Vic dels laics de la nostra diòcesi?

Que, units als preveres i al bisbe, visquin les iniciatives apostòliques i missioneres de la família diocesana. Que participin en la vida de la parròquia, exemple lluminós d'apostolat comunitari (*Christifideles laici*, núm. 27) i en aquesta comunió eclesial esdevinguin veritables missioners en els àmbits de la vida professional, familiar, veïnal, social, política... Portadors de l'alegria de l'evangeli en un marc concret: els nostres pobles i ciutats.

I la tasca dels preveres de la nostra diòcesi?

Primer de tot, que visquem de la Parau-

Convivències d'estiu

Un bon grup de joves va participar pel juliol en la tercera edició de les convivències que organitza la Delegació de Joves del nostre bisbat, aquest any a Santa Maria de Corcó (l'Esquirol). Els joves i infants van poder gaudir de tota una sèrie d'activitats, jocs, dinàmiques, piscina, cinema, excursions, espais de diàleg, esport per a tots els gustos i moments de convivència. El darrer dia van venir els pares i van compartir el dinar.

5 —notícies del bisbat

la que proclamem, com també dels sacraments que celebrem i administrem, al servei del poble fidel que ens ha estat encomanat pel bisbe. Dit d'una altra manera: una voluntat de conversió constant. I, en segon lloc i com a fruit de la comunió amb els bisbes i amb els altres germans preveres, una voluntat de servei a la parròquia o a l'àmbit de pastoral encomanat i un afany missioner a compartir amb tot el poble fidel.

El Dia de la Catedral ens trobarem, però on i quan podem localitzar-vos?

Si Déu vol, aquest dia de trobada diocesana ens veurem, com també en altres trobades diocesanes. Però, en principi, seré el dilluns, el dimarts i el dijous de 10 a 1 a la cúria diocesana per atendre a qui convingui; tret dels dies que sorgeixin algunes exèquies a la parròquia de la Divina Pastora de Vic, d'on sóc rector, o algun compromís amb preveres.

El papa Francesc ha convocat un Any de la Misericòrdia. Pot ser útil en aquests moments?

El Sant Pare ens mou a sintonitzar la nostra manera de ser amb la manera de ser de Déu en Crist. La misericòrdia de Déu que l'Església celebra, cal comunicar-la; reviure a fons el sagrament de la reconciliació i aprofundir el perdó. Tot allò que hem rebut gratuïtament perquè Déu ha volgut atorgar-nos-ho, és de justícia que ho donem generosament. Aquest ministeri de la misericòrdia és font d'alegria, serenitat i pau. I el món i tots nosaltres ho necessitem.

Acollida de refugiats a les parròquies del bisbat

Davant la situació d'emergència en que es troben milers de famílies que es veuen obligades a abandonar el seu país d'origen per motius de guerra i fam, el bisbe de Vic demana a totes les parròquies que preguin per aquests germans nostres i estudiïn la possibilitat d'acollir almenys una família, sense fer cap distinció respecte la nació o religió de cada un dels necessitats. Demana a Càritas Diocesana que coordini aquesta acció. Tal i com ha assenyalat el sant Pare Francesc, "l'Evangeli ens crida a ser 'pròxims' dels més petits i abandonats. A donar-los una esperança concreta".

El camí de santa Teresa

Mig centenar de joves van participar en el pelegrinatge teresià organitzat per la Delegació de Joves amb motiu dels 500 anys del naixement de santa Teresa de Jesús. Les activitats van consistir en un pelegrinatge de Segòvia a Àvila durant tres dies, recordant el camí interior de la santa. A Àvila es va cloure l'estada amb la participació en la Trobada Europea de Joves, amb la participació de milers de joves d'arreu.

Bellesa i felicitat (II)

Josep de C. Laplana, OSB; director del Museu de Montserrat

La fruïció estètica és felicitat en estat incoatiu, és a dir, d'un començament en creixement constant i indefinit. Qualitativament és el goig més espiritual i el que està més en consonància amb els anhels més profunds i més elevats de l'ésser humà. És interessant, doncs, aclarir el concepte de felicitat per a escatir millor la seva connexió amb la vida estètica. Els grecs, de la felicitat en deien *eudaimonia*, bon *dàimon*. Per a ells el *dàimon* era aquella realitat mig divina i mig humana que envolta l'home, una mena d'àngel o de dimoni, com una aura magnètica que, si és bona, fa que l'home visqui satisfactòriament en el cos i en l'ànima amb benestar i alegria. També Aristòtil parla a bastament de la felicitat en el seu llibre *Ètica a Nicòmac*. Per a ell la felicitat es troba en relació directa amb la *areté*, és a dir, la virtut entesa com a saviesa pràctica o ètica. És feliç aquell que sap viure bé. A partir de Plató i d'Aristòtil la reflexió filosòfica sobre la felicitat es prolonga en els estoics, en el pensament cristià antic sobre la *beatitudo* i en tots els pensadors que han vingut després.

Actualment molts consideren la felicitat com un estat emocional, temporal i sovint efímer, produït per circumstàncies que no sempre controlem. Fent caricatura, diríem que Loquillo i els seus Troglodites rock expressaven aquest concepte de felicitat quan cantaven: «Para ser feliz,

yo quiero un camión...» És una versió actual de l'hedonisme antic. Per contra, la filosofia d'arrel platònica continua actualment en aquells que consideren que la felicitat no consisteix en una suma acumulativa de moments plaents sinó principalment en el goig d'un desplegament de les facultats somàtiques i espirituals de la persona. El cèlebre psicòleg, psicoanalista i humanista alemany Erich Fromm (1900-1980) remarca el caràcter dinàmic de la felicitat, com un afany mai del tot satisfet.

Aquesta tensió anímica, pròpia de tot creixement, moltes vegades exigeix un esforç que pot arribar a ser penós o poc plaent, però que val la pena de fer amb vista al resultat final. Les grans experiències positives, que constitueixen el pòsit millor de la nostra vida, són agredolces, són una barreja de goig i de dolor, fruit d'una tensió vital i d'una lluita. No és el mateix el plaer que el goig, sense que vulguem donar una connotació pejorativa al concepte de plaer. Hi ha plaers intensos que no ens fan feliços, sinó que pertanyen a la dinàmica del consum: «utilitzar i llençar». La mandra pot ser plaent, però no ens fa feliços, i, per contra l'elevació del voltatge intel·lectual i anímic exigeix un esforç de superació dels instints primaris que després es transforma en goig de gran calat. La fruïció estètica neix i creix en aquest medi ambient.

L'article

Quin mes de setembre, Déu meu!

Climent Forner, prev.

Si tots els mesos de setembre tenen un significat religiós i patriòtic especial, almenys per a nosaltres, com a cristians i catalans, el d'enguany pot arribar a desbordar-nos. Em limitaré a comentar-ne tres dates.

Primera: el dia 8, festa del Naixement de la Verge Maria, o de les Mare-dedéus trobades, com és popularment coneguda, tan celebrada al nostre país, convertit des d'antic en «el jardí de Maria», en frase del frare dominic Narcís Camós (s. XVII). Tothom, aquell dia, festeja la seva Mare de Déu; jo, com a berguedà, honoro la «meva» Mare de Déu de Queralt, fill com en sóc i me'n sento. És la gala tradicional, precedida d'un octavari i acompanyada d'un seguit d'actes festius. Però és que enguany, a més, obrirà solemnement les festes del centenari de la seva coronació canònica, que, si s'assemblen a les de l'any 1916 i alguns dels seus successius aniversaris, podrien tornar a fer història. «Ave, Maria, gentil sobirana / d'aquest aspre cim, / manteniu sempre la fe berguedana / a recer de Queralt.»

Segona: la Diada Nacional de l'Onze de Setembre. Si d'un temps ençà, de festiva s'ha anat tornant cada vegada més reivindicativa amb unes mai vistetes recents manifestacions populars de ressò mundial, pacífiques i democràtiques com són, la d'enguany podria desbordar totes les previsions. La celebració impressionant que se'n representa, des de fa catorze anys, a la vila del Llobregat, «L'Onze de Setembre i Gironella», n'és, per exemple, tota una fita, tota una lliçó i tot un compromís. Déu vulgui que les aigües del riu Llobregat que hi passen sota el pont vell baixin per fi cap a mar, fresques i cabaloses com mai.

I tercera: el dia 27, diumenge, tots els catalans som convocats de bell nou a les urnes en unes eleccions autonòmiques que, pel seu caràcter plebiscitari subjacent, podeu ser decisives pel que fa a la sobirania política de Catalunya, la nostra nació, tan castigada de segles entre el 1714 i el 1939. Una data, per tant, aquesta, que ens invita a comportar-nos com a ciutadans lliures i responsables exercint el dret a decidir com a poble que se'ns ha negat fins ara. També com a cristians, si en som, ja que la nostra fe, tal com ens recorden constantment els Sants Pares de l'Església, no es pot pas desentendre de les realitats temporals; al contrari, amb vista sempre al Regne de Déu. Deixeu-m'ho repetir una vegada més: «La llibertat dels homes i dels pobles / és tan sagrada com el Cos de Crist.»

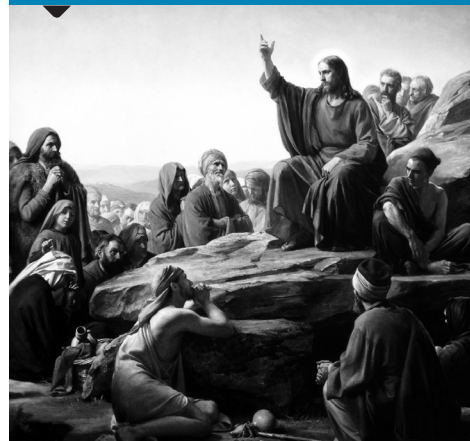
Quin mes de setembre, Déu meu!

El llibre

«Contemplar y orar desde la vida»

José María Avendaño Perea

Editorial PPC. 12 euros.

Aquest és un llibre de pregàries senzill, profund i proper que ens introdueix en la meditació de la Bona Notícia de Déu, que s'ha encarnat i ha pujat a la creu i a la glòria, com mostra l'Evangelí.

L'obra està disposada en forma ternària: noranta fragments curts de la Sagrada Escriptura, noranta aquarel·les correlatives als textos bíblics i noranta oracions del mateix autor.

Ens ofereix una guia bíblica i una altra de visual com a acompanyants de la paraula explícita sobre la fe, l'esperança i l'amor, disposant-ho en quatre parts suggeridores: «Mirar, contemplar, viure i sortir.»

José María Avendaño és el vicari general de la diòcesi de Getafe (Madrid), molt conegut per les seves obres d'espiritualitat cristiana i col·laborador de la revista *Vida Nueva*.

Una nova Jornada Diocesana

Romà Casanova, bisbe de Vic

A l'inici del nou curs pastoral ens trobem amb l'aniversari de la nostra catedral. Fou el 15 de setembre de l'any 1803 quan la nova catedral de Vic va ser consagrada pel bisbe Francesc Veyan i Mola. Per això, celebrem el Dia de Catedral i, juntament amb aquesta diada, celebrem, des de fa uns quants anys, la Jornada Diocesana. La catedral ens pertoca a tots els qui peregrinem per aquesta terra beneïda que és la diòcesi de Vic. Tots l'hem de sentir ben nostra, l'hem d'estimar i hem de festejar, com pertoca, l'aniversari de la seva dedicació.

Aquest any és el pròxim diumenge 20 de setembre quan som convidats tots els diocesans a fer-ho. Recordem el que ens diu el Concili Vaticà II: «Cal que tots donin el màxim d'importància a la vida litúrgica de la diòcesi al voltant del bisbe, sobretot en l'església catedral; convençuts que la manifestació principal de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa Eucaristia, en una única oració entorn d'un únic altar presidit pel bisbe envoltat dels seu presbiteri i ministres» (SC, 41).

La invitació serà ben clara i ens l'hem de dir els uns als altres: «Comparteix la teva fe»

La Jornada Diocesana d'aquest any serà el tret de sortida del projecte *Episcopus*, Quatre són els bisbes de la nostra història que hi tindrem presents: Cinidi, Oliba, Veyan, Torras i Bages. En la Jornada Diocesana farem especial esment del bisbe Francesc Veyan, que morí el desembre de 1815. Tindrem l'oportunitat de visitar quatre joies del nostre bisbat: la catedral, l'arxiu i biblioteca episcopal, la sala de sínodes i Càritas. El bisbe Veyan fou el fundador de la biblioteca pública episcopal, va consagrar l'actual catedral, va construir una nova nau del palau episcopal i, en aquesta, hi féu la sala de sínodes; també va saber defensar els drets dels pobres en la «revolta del pa» de la ciutat de Vic.

L'eucaristia, en la commemoració dels 212 anys de la dedicació de la catedral, serà també el moment de reemprendre amb ganes el Pla Diocesà de Pastoral, animant-nos a viure el tu a tu de l'evangelització, sortint a trobar-nos amb els germans per portar-los l'evangeli: aquesta és la caritat primera. La invitació serà ben clara i ens l'hem de dir els uns als altres: «Comparteix la teva fe.»

La crida a participar en la Jornada Diocesana la faig a tots els qui sentiu l'Església diocesana com la vostra casa, on tots els fills de Déu tenen el seu lloc per a viure la seva realitat més pregona: ser deixebles i missioners de Crist.

